

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

NA
ŽELANIE
KRÁĽA

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

NA
ŽELANIE
KRÁĽA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Kristína Brestenská 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Malgorzata Maj / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2285-9

Škótsko
1503

1

Páľiace lúče augustového slnka dopadali na škótsku riekú Esk, ktorá sa skrúcala ako modro-striebrišty had v zelenom údolí a vetvila sa na južné a severné rameno. Pri jej najplytšom brode sa zhromaždili stovky ľuďí. Zlaté reťaze a drahé šperky sa jagali na odevoch obecnstva, ktoré sa prišlo pozrieť na nevídané predstavenie. Po rokoch nepriateľstva sa zrodil medzi Anglickom a Škótskom krehký mier a jeho spečatenie v podobe novej škótskej kráľovnej cváľalo naprieč celým Anglickom až k hradu Dalkeith, vypínajúcemu sa nad severným ramenom rieky Esk.

Kone netrepeľivo odfrkovali, šľachtici naťahovali krky a tajili dych, kedy konečne začujú dupot desiatok konských kopýt, ohlasujúcich príchod mladučky anglickej princeznej Margaréty Tudorovej a jej sprievodu.

Krásna dievčina s vlasmi ako ohnivé jazyky a smaragdovozelenými očami sedela na hnedom žrebcovi a sprevádzali ju dvaja muži – otec Norman MacLeod a brat Alexander. Keď už mala pocit, že sa zem otriasa pod kopytami koní, naklonila sa ponad hrivu svojho hnedáka a niečo mu pošepla. Kôň zastrihal ušami a pohodil hlavou.

„Kirsteen, čo si tomu zvieratú povedala?“ spýtal sa Alexander.

Kirsteen sa uškrnula a pohodila ohnivými vlasmi. „Iba pravdu.“

„No tak, Kirsteen, povedz mi to, kým sa tu objaví sprievod.“

„Ako poznám tvoju sestru,“ zapojil sa do rozhovoru ich otec Norman, „pošepala svojmu žrebcovi, že nech tu o chvíľu budú hoc aj stovky ďalších koní, on bude z nich ten najkrajší.“

Alexander vybuchol do smiechu a Kirsteen sa na otca sprisahanecky usmiala. S bratom boli ako dvojčatá. Bol od nej iba o dva roky starší, mali podobnú farbu vlasov i očí, no kým Alexandrove črty boli ostro rezané, jej tvár bola nežne srdcovitá.

Vtom sa na zelenom svahu niekoľko míľ pred nimi zjavili dve hnedé bodky, pohybujúce sa takou závrtnou rýchlosťou, že sa z nich čochvíľa stali jazdci so zástavou sira Johna Douglasa z Dalkeithu.

„Vracajú sa Douglasovi zvedovia, princezná už nebude ďaleko,“ ozval sa im za chrbtom cudzí hlas a všetci traja sa za ním obzreli.

Na koňoch za nimi naťahovali krky dvaja mladí muži. Prvý bol odetý v sivom brokáte, na prstoch sa mu ligotali zlaté prstene s drahokamami a na opálenú tvár mu vrhal tieň tmavý baret s perom. Druhý bol oblečený o poznanie skromnejšie, okolo tváre sa mu vlnili neposlušné tmavé vlasy.

„Smieme sa k vám pripojiť?“ opýtal sa prvý z nich Normana.

„Ak si to želáte, nech je po vašom,“ súhlasil Norman a potiahol uzdu svojho koňa, aby medzi seba a dcéru pustil neznámeho, na pohľad veľmi bohatého muža. Jeho nenápadný spoločník pristúpil z druhej strany k Alexandrovi.

„Som George Leslie, druhý gróf z Rothes,“ predstavil sa. „Môj spoločník je Hector Hay.“

„Som Norman MacLeod, brat Alasdaira MacLeoda, vod-

cu klanu MacLeod z ostrova Skye. Môj syn Alexander a moja dcéra Kirsteen.“

Muži sa pozdravili kývnutím hlavy.

Kirsteen blysla po vyparádenom grófovi rýchlym pohľadom a odhadla, že sa môže blížiiť k tridsiatke. Spod baretu mu vykúkala oválna tvár, sivé, blízko pri sebe posadené oči a nad prísnyimi perami mu svietili pestované čierne fúziky. I on si ju so záujmom premeral a uznanlivo pokýval hlavou. Sotva badateľne mu pozdrav opätovala a potom znova vyzerala sprievod anglickej princeznej.

„To ste sem merali poriadne dlhú cestu,“ poznamenal gróf z Rothes a očami hltal mladé dievča.

„Rovnako ako väčšina prítomných. Zišlo sa tu toľko významných šľachticov z celého Škótska a jeho ostrovov, že ani zástupca klanu MacLeod nemohol chýbať,“ nedal sa Norman a pomyslel si, že toto všetko je trochu i jeho zásluha, preto si to ani za svet nenechá ujsť.

„Väčšina zúčastnených je však pozvaná sirom Douglassom, aby spolu s princeznou Margarétou vyčkali na príchod kráľa na jeho hrade,“ naduto podotkol George Leslie.

Hlupák, zasmial sa Norman v duchu nad tým, ako sa ich gróf snažil zhodiť. „Patríme medzi nich,“ zanôtil nevzrušene. „So sirom Douglassom, druhým grófom z Mortonu, sa poznám veľmi dobre z dvora. Zdržíme sa tu až dovtedy, kým sa sprievod spolu s kráľom nepoberie do Edinburghu.“

George Leslie pochybovačne podvihol obočie, no v tej istej chvíli sa z diaľky ozval dunivý dupot konských kopýt a dav vzrušene zabzučal ako včely v úli.

V údolí medzi dvoma zelenajúcimi sa pahorkami sa objavili prví šiesti jazdci, v rukách zvierali tudorovské modročervené štandardy so zlatým levom. Za nimi cválali ďalší členovia princezninho sprievodu a veľkolepo oznamovali jej príchod fanfárami. Po chvíli sa objavilo nespočetné množstvo jazdcov a jazdkyň, rytierov a lordov na mohutných

žreboch, ale i veľa nosidiel. S každým z nich sa mordovali štyria panoši.

Druhá časť sprievodu napredovala oveľa pomalšie, dav naťahoval krky a očami hľadal princeznú.

„Čo myslíte, bude princezná Margaréta sedieť na koni či v nosidlách?“ nadhodil žartom Alexander.

„Princezná Margaréta vraj miluje jazdecké kone, myslím, že nosidlá by odmietla,“ poznamenal Hector Hay, spoločník grófa Leslieho.

„Tak to pochybujem,“ nesúhlasil gróf Leslie. „Princezné bývajú príliš rozmazané a pohodlné, aby cválali takú diaľku v sedle.“

Kirsteen fľochla na muža, ktorý prvý raz prehovoril. Spoločník vyparádeneho grófa sa jej videl mladší než gróf, na hladkej bledej tvári mal krátke tmavé strnisko, bezpochyby však bol o niečo starší ako jej brat Alexander.

Medzitým sa sprievod priblížil a z davu čakajúcich Škótov vystúpil arcibiskup z Glasgowa, aby privítal anglickú princeznú a novú škótsku kráľovnú na škótskej pôde.

„Vidím ju!“ vyhrkla Kirsteen, len čo zbadala tmavovlasé dievča s korunkou na hlave. „Sedí na koni! Zdá sa, že ste sa mýlili, gróf z Rothes,“ prehodila, zrak však stále upierala na princeznú.

Je taká mladučká, ešte mladšia ako ja, pomyslela si prekvapene.

George Leslie sa pohrdavo uškrnul. „Chudák náš kráľ Jakub. Toľké roky sa mu striedali v posteli tie najkrajšie dámy, a teraz dostal toto – malé, príliš zaoblené dievčatko. Aká trpká príchuť mieru.“

Kirsteen naňho zagánila. „To malé, príliš zaoblené dievčatko sa presne o sedem dní stane vašou kráľovnou a vy budete kľačať pri jej nohách a bozkávať lem jej šiat. Ak vám to dovoľí,“ doložila ostro.

George Leslie sa mierne uškrnul. „Omyl, drahá Kirsteen. To dievčatko je mojou i vašou kráľovnou už niekoľko me-

siacov, odo dňa, keď si ju náš milovaný kráľ vzal v Anglicku v zastúpení Patrickom Hepburnom, prvým grófom z Bothwellu.“

Kirsteen prudko vtiahla do pľúc vzduch. Nenávidela, keď ju niekto poučal. „Pôjdem sa pozrieť bližšie k sprievodu, otče,“ precedila cez zuby a s hrdo zdvihnutou hlavou pomaly odklusala.

Muži ju chvíľu odprevádzali pohľadom a potom sa znovu pustili do rozhovoru. Na perách grófa Leslieho hral pobavený úsmev. Iba Hector Hay stále upieral zrak smerom, kam odcválalo krásne hrdé dievča. Zrazu sa v tráve čosi zaligotalo. Zvedavo sa vybral tým smerom.

„Strieborná retiazka s jednoduchým krížikom,“ zamrmlal si popod nos, keď zoskočil na zem a kľakol si do trávy. Opäť pozrel na pomaly sa vzdalujúce dievča. Zastalo neďaleko arcibiskupa z Glasgowa, akoby sa bálo podísť príliš blízko. Vysadol späť do sedla a zvierajúc v ruke prostý šperk, vydal sa za ňou.

„Nestratili ste niečo?“ ticho jej zašepkal za chrbtom a vystrel k nej ruku. Keď Kirsteen zvedavo obrátila hlavu, ohnivé vlasy sa jej rozviali okolo pliec. Uprela naňho zmätený pohľad, akoby ho videla prvýkrát v živote. Potom pozrela na šperk, ktorý mu ležal vo vystretej dlani, a nakoniec na otca a brata v družnom rozhovore s grófom z Rothes. Až vtedy si uvedomila, kto sa jej to prihovoril.

Matkin šperk, pomyslela si Kirsteen zdesene. Takmer ho stratila. „Ďakujem, že ste sa unúvali,“ povedala odmerane a vzala si šperk.

Hector vedel, že nebol práve mužom, o priazeň ktorého by ženy stáli, no jej chladný pohľad ho aj tak zabolet. „Úprimne ma mrzí, ak som vám prekazil plány. Možno ste šperk stratili zámerne, dúfajúc, že si to všimne gróf Leslie a pobeží za vami, aby vám ho vrátil.“

Kirsteen zalapala po dychu. „Väčšiu hlúposť som jakživ nepočula!“ Odmlčala sa a jedovato naňho fľochla. „Iba ma pre-

kvapilo, že muž ako vy sa unúval vrátiť šperk dáme a radšej si ho nenechal, aby ho mohol speňažiť.“

Hector zaľal zuby a pozrel jej rovno do očí. „Pri všetkej úcte, nemyslím si, že váš šperk má takú hodnotu, aby som sa kvôli nemu stal vo vašich očiach i v očiach vašej rodiny zlodejom.“

Odmerane pred ňou sklonil hlavu a vrátil sa k skupinke mužov. Gróf z Rothes práve hovoril Normanovi MacLeodovi: „A ja vravím, že je hriech ukrývať takú krásu na ostrovoch. Mali by ste dcéru priviesť bez pochyb na dvor. Len by sa tak vynímala vedľa nevýrazného zjavu kráľovnej.“

Norman zastonal. „Nemáme v úmysle ísť na dvor, na ostrovoch nás čakajú dôležité záležitosti, počkáme na kráľa a potom sa vrátíme.“

„Nesúhlasím,“ nedal sa odbiť George Leslie. „Keď už nemáte v úmysle ísť na dvor vy, mali by ste to dovoliť aspoň svojej dcére.“

„Na dvor sa nechodí podľa ľubovôle, ale na pozvanie či želanie kráľa,“ podotkol Norman sucho.

„Ak ide len o to,“ zasmial sa George Leslie, „nevidím v tom problém. Som zadobre so sirom Douglasom, ktorý bude hostiť kráľa a princeznú. Poľahky zariadim pre vašu dcéru pozvanie na dvor.“

Nedajte sa vysmiať, pomyslel si Norman. „Ak bude mať moja dcéra záujem ísť na škótsky dvor, pozvanie jej dokážem zariadiť aj sám. U samého kráľa.“

„A to už ako?“ zapochyboval gróf Leslie.

Norman mykol plecami. „Jednoducho.“

George Leslie prísne zovrel pery a pozrel na princeznu sprievod, ktorý v tej chvíli pristavoval kone pred arcibiskupom z Glasgowa. „Myslím, že sa i my poberieme o čosi bližšie. Chcem byť medzi prvými, kto bude princeznej predstavený. Hector?“ pozrel na svojho spoločníka a obaja vzápätí odcválali bližšie k arcibiskupovi, ktorý vzdával princeznej úctu.

A po ňom sklonili hlavy všetci, čo boli v dosahu princezniných očí.

„Pätolizač,“ odfrkol si Alexander opovržlivo, sledujúc odchádzajúceho grófa.

„Skôr ctibažník,“ opravil ho Norman vševediaco. „Ale ne-divím sa mu.“

„Zase viete niečo čo ja nie, otče?“

Norman sa naklonil bližšie k synovi. „Dopočul som sa, že pred pár rokmi bol George Leslie zapletený do vraždy, dokonca predvolaný pred kráľovský súd, v dôsledku čoho sa na istý čas stiahol do úzadia. A teraz zrejme usúdil, že nastal čas, aby si opäť získal priazeň dvora a všetkých, ktorí by mu k tomu mohli dopomôcť.“

Alexander znechutene pokrútil hlavou. „A spoločnosť takéhoto úbohého červa by mala naša Kirsteen trpieť na dvore?“

„Nikto predsa nepovedal, že Kirsteen pôjde na dvor. Vaša matka by s tým nesúhlasila. A ja tiež nie.“

„A čo ak ten muž niečo zmieni pred Kirsteen a ona sama ta bude chcieť ísť? Videli ste, ako vzrušene vyzerala princeznú Margarétu?“

„Tvoja sestra je nesmierne bystrá, hrdá a najmä rozvážna. Nenechá sa obalamutiť rečami a dôkladne zväži, čo je pre ňu dobré a čo nie.“

„No ak predsa len bude chcieť, privolíte?“ dobiedzal Alexander ďalej.

Norman stisol pery. „Ak bude presvedčená, že na dvore ju čaká šťastie... No aj pri tej najlepšej vôli... hoci som sa pred grófom chvastal, že dokážem pre svoju dcéru zariadiť pozvanie na dvor, neviem, či si ma jeho veličenstvo bude naozaj pamätať.“

Alexander sa zasmial. „Tomu sám neveríte, otče. Päť rokov ste boli jedným z jeho radcov.“

„Ale od okamihu, čo som nadobro opustil dvor a kráľovu pracovňu, uplynulo už desať rokov,“ dôvodil Norman neis-

to a pohľadom vyhľadal svoju krásnu hrdú dcéru. Je ešte krajšia ako jej matka, presne ako sa obával. Ak by vyjadrila želanie ísť na dvor, nečakalo by ju tam nič dobré. Lenže ako jej dokáže niečo odoprieť? V deň, keď sa narodila, mu stačil jediný pohľad do jej očí a bol stratený, rovnako ako vtedy, keď prvýkrát pozrel do očí jej matke.

Kirsteen skláňala hlavu pred škótskou kráľovnou. Bolo to mladé dievča s tmavými vlasmi i očami a okrúhlou, vľúdnu tvárou.

„Budte pozdravená, vaša kráľovská výsosť!“ vyhlásil glasgowský arcibiskup. „A vitajte vo svojej novej krajine. Takmer celé Škótsko sa tu dnes zišlo, aby privítalo svoju kráľovnú.“

„Ďakujem, vaša excelencia,“ odvetila princezná tichým hláskom a rukou naznačila všetkým, čo pred ňou skláňali hlavy, že sa môžu vystrieť.

„Dovolí vaša výsosť, aby som vám predstavil sira Johna Douglasa, druhého grófa z Mortonu, vášho hostiteľa na hrade Dalkeith?“

John Douglas pristúpil o krok bližšie.

„Je mi ctou a potešením vás spoznať, drahý gróf, ako aj poďakovať za vašu láskavú pohostinnosť,“ kývla Margaréta hlavou k pánovi z Dalkeithu.

„Nemohlo sa mi dostať väčšej pocty ako hostiť svojho kráľa a kráľovnú,“ sklonil sa opäť John Douglas pred Margarétou Tudorovou.

„Rada by som vám predstavila šľachticov, ktorých mi môj ctený otec láskavo určil ako sprievod na cestu do Škótska,“ prehodila princezná pokorne. Z prvých nosidiel zostúpila staršia žena a postavila sa vedľa rovnako starého muža. „Sir Thomas Howard, vojvoda z Norfolku a gróf zo Surrey, a jeho manželka lady Agnes Howardová.“

Z druhých nosidiel zostúpila sotva tridsaťročná prekrásna štíhla žena a postavila sa za chrbát princeznej Margaréty.

„Lady Catherine Gordonová, ktorá bude mojou spoločníčkou na škótskom dvore,“ predstavila ju Margaréta Tudorová škótskym šľachticom a nakoniec sa otočila k poslednému mužovi, ktorého pokladala za dôležité predstaviť. „A napokon pán Young, sommersetský herold, ktorý s nami meral takú dlhú cestu, aby urobil zápis o všetkom, čo sa tu od dnešného dňa odohrá.“

Pred kráľovnú opäť predstúpil John Douglas, pán hradu Dalkeith. „Ak vaše veličenstvo bude láskavo súhlasiť, navrhujem odobrať sa na môj skromný hrad, kde vám neskôr predstavím každého dôležitého škótskeho šľachtica.“

Anglická princezná privolila a sprievod opäť vysadol na kone.

2

Ako sa družina jazdcov blížila k hradu Dalkeith, už z diaľky sa pod horúcim augustovým slnkom skveli stany najrôznejších farieb a rodových znakov, pripravené prichýliť hostí, ktorí sa nevošli do hradu princezninho hostiteľa. Boli tam i šiatre z hrubých plachiet, podopierané drevenými stĺpmi a z jednej strany chránené závesmi z drahých látok, pod ktorými boli rozložené stoly pripravené na hostiny.

V podhradí čakal na sprievod prvorodený syn Johna Douglasa James Douglas, driečny mladík s očarujúcim úsmevom, spolu so svojou matkou lady Janet a tromi mladšími súrodencami.

Dokonca i Margaréte Tudorovej sa zjavila na lícach nenápadná červeň, keď pozrela do usmiatej tváre dediča grófa z Mortanu, keď sa pred ňou hlboko sklonil.

Večera sa podávala za súmraku pod holým nebom. Kráľovnú usadili na čestné miesto pod šiatrom, vedľa nej sa posadil hostiteľ a z druhej strany jej robil spoločnosť jej sprievodca Thomas Howard, vojvoda z Norfolku a gróf zo Surrey.

Hostina pozostávala z trinástich chodov, presne toľkých, koľko mala anglická princezná rokov.

MacLeodovci a gróf George Leslie so sirom Hectorom Hayom sedeli dosť ďaleko od kráľovninho stola, a predsa dosť blízko, aby si ju mohla Kirsteen neustále obzerať.

Už niekoľko mesiacov je princezná vydatá za muža, ktorého ani nevidela, premýšľala. Vydali ju v zastúpení, aby spečatili mier. Hútala, ako sa škótska kráľovná skutočne cíti, čo prežíva vo svojom vnútri. Nezadržateľne sa totiž blíži deň, keď konečne spozná svojho manžela, kráľa, budúceho milenca a otca svojich detí.

„Jedlo pred tebou zostáva nedotknuté, Kirsteen, stále zízaj na princeznú,“ poznamenal Alexander.

Kirsteen precitla zo zamyslenia a pozrela na kus pečeného diviaka s jablkami. Potom sa zadívala do tváre Georgea Leslieho, ktorého, žiaľ, posadili rovno oproti nej. Jeho záhadný priateľ Hector Hay na ňu občas vrhol zvedavý pohľad, no počas večere mlčal.

„Ak by som zjedla všetkých trinásť chodov, nevládala by som ani dýchať, nieto chodiť,“ vzdychla.

George Leslie sa zasmial, odrezal si kus šťavnatého mäsa a napichol ho na nôž. „Máte pravdu, bola by nesmierna škoda, ak by sa vaša štíhla postava zaguľatila rovnako ako kráľovnia.“

Príslušníci škótskych klanov z vysočiny a prislúchajúcich ostrovov hovorili zväčša po gaelsky, kým šľachtici zo škótskych nížin sa dorozumievali škótčinou. Ale vďaka tomu, že Kirsteenina stará matka pochádzala z Edinburghu, dohovorela sa Kirsteen aj celá jej rodina nielen po gaelsky, ale aj po škótsky.

Rozumela teda, čo gróf Leslie hovoril. Neúprimne sa naňho usmiala. „Keď vás konečne škótskej kráľovnej predstavia, možno by ste jej mali poradiť, ako sa má stravovať,“ utrúsila uštipačne. „Azda si vezme vaše rady k srdcu, a keď pred ňu nabudúce budú klásť podnosy s jedlom, ani len ho

neochutná, aby ho potom podľa slušnosti nemohol ochutnať ani nik iný.“

Alexander sa pridusene zasmial, Hector Hay sa nenápadne uškrnul do čaše s vínom a George Leslie výhražne prižmúril oči.

Kirsteen z každého ďalšieho chodu iba ochutnala alebo si nedala vôbec. Keď konečne odniesli aj posledný trinásty, dopriala si dúšok silného francúzskeho červeného vína.

Hneď ako sa Margaréta Tudorová, ustatá z dlhej cesty, odobrala do svojej komnaty, pozrela Kirsteen na otca. „Šla by som sa trochu prejsť, otče, ak vám to nebude vadiť.“

Norman uprel na dcéru ustarostený pohľad. „Iba ak pôjde Alexander s tebou.“

Nepovedal viac, a predsa Kirsteen vedela, že chcel dodať: aby na teba dal pozor, aby sa ti nič zlé nestalo, aby sa nik neodvážil obťažovať ťa. Byť jedinou dcérou milujúceho otca nebolo vždy jednoduché. Niekedy mala pocit, že ju stráži ako oko v hlave. Zavše sa bála, že sa ani nevydá, pretože podľa otca žiadny muž nebude natoľko dokonalý, aby jej bol hoden.

„Ak to Alexandra nebude obťažovať,“ podvolila sa napokon.

„Vraj ak to Alexandra nebude obťažovať,“ zatiahol jej brat pobaveno a prevrátil do krku zvyšok čaše. „Akoby som mal na výber.“

Kirsteen by vybuchla do smiechu, ak by ich rozhovoru nenačúvali cudzie uši, a tak sa iba cudne usmiala a vstala od stola. Zamierila k stanom rozprestierajúcim sa na lúke pod hradom a oči upínala ponad kopec, kde slnko ako karmínová guľa pomaly mizlo v pozadí kamenných veží Dalkeithu. Zastala, dlaňou si zaclonila oči a vychutnávala si posledné čaro súmraku.

„Čo máš v pláne, Kirsteen?“ spýtal sa Alexander, len čo ju dobehol a poštekľil ju pod rebrami. Rozosmiala sa, vytrhla sa mu a bežala medzi stany, čo jej sily stačili.

Alexander ju so smiechom prenasledoval. Dobehol ju až vtedy, keď ich pred zvedavými zrakmi bezpečne ukrývali stany, a oblapil ju okolo pása. Chichotali sa, ani čo by boli pochabé deti a nie najstarší potomkovia lorda Normana MacLeoda.

„Pre toto si ma odlákala od dobrého jedla, vína a zlej spoločnosti?“ doberal si ju Alexander.

„Nie! Pre toto,“ opravila ho, rozpažila ruky, zaklonila hlavu a začala sa bláznivo točiť v kruhu.

Alexander o krok ustúpil a neveriacky krútil hlavou. „Kirsteen, čo to stváraš? Ak tá niekto zočí, pomyslí si, že tá posadol diabol.“

Kirsteen zastala a uhladila si vlasy. Tvár jej blčala a oči svietili ako tancujúce iskričky. „Odpreádzam súmrak tohto dňa na večnosť.“

Alexander si plesol po čele a otvoril ústa, že niečo povie, no Kirsteen k nemu chvatne pristúpila a ovinula si ruku okolo jeho ramena. „Musím ti niečo povedať,“ zašepkala mu tajnostkársky. „Chcem odísť na kráľovský dvor.“

„Nevieš, čo vravíš, Kirsteen,“ zhrozil sa Alexander.

„Nie, braček, to ty veľa vecí nevieš. Musím sa dostať čo najďalej z ostrova Skye. Preto som uprosila otca, aby ma vzal na Dalkeith miesto Nialla.“

„Táraš dve na tri, Kirsteen, poviem otcovi, aby ti už nedovolil piť víno.“

Kirsteen poštipala brata do ruky.

„Blázniš?“ osopil sa na ňu.

„Počúvaj, Alexander. Nepáči sa mi, ako na mňa hľadí bratranec William, a rovnako sa mi nepáčia jeho dvojznačné slová a narážky. Musím odísť z ostrova, prv ako niečo vyriekne pred strýkom Alasdairom. Ty vieš, ako veľmi bratranca neznášam. Na svete mi nie je nikto protivnejší a odpornejší než on. Radšej sa hodím z útesu do mora, ako by som mala pristúpiť na to, že budem jeho ženou.“

Alexander chmúrne zvrátil tvár. „Áno, všimol som si,

ako na teba hľadá. Ale, Kirsteen, tak na teba bude hľadiť každý muž na dvore.“

„Nech si hľadia!“ zvolala Kirsteen spurne. „To jediné budú môcť. No William sa jedného dňa stane vodcom macleodovského klanu a strýko Alasdair mu máločo uprie. Ak pred ním bratranec vysloví, že ma chce, už mi nebude pomoci.“

Alexander ju pevne chytil za ramená. „Kirsteen, otec ťa zbožňuje viac ako čokoľvek na tomto svete. On rozhoduje o tvojej budúcnosti. Nikdy by nepripustil, aby ťa dostal William.“

„Otec je stále viazaný poslušnosťou strýkovi Alasdairovi. A ja nechcem byť tá, čo vyvolá spor medzi nimi. Tá, čo rozpúta bratovražedný boj. Iba tým, že odídem na dvor, môžem uchrániť seba i rodinu.“

„Hádam si nemyslíš, že by sa strýko Alasdair pustil do bitky s vlastným bratom pre synov rozmar.“

Kirsteen sprisahanecky zašepkala: „Strýko sa správa ako pomätený. Matka mi prezradila, že sa celé hodiny modlieva zavretý vo svojej izbe, a keď z nej konečne vyjde, baží po krvi.“

Alexander sa nakrátko odmlčal a vzápätí sestru prudko objal. „Vraj sa takto zbláznil pri jednej z bitiek, ktoré viedol proti MacDonaldovcom, keď prišiel o život akýsi kováč.“

„Zbláznil sa kvôli kováčovi?“ nechápavo zopakovala Kirsteen.

„Vraj mu bol bližší ako vlastný súrodenec. Tak povedal otec.“

Kirsteen si ťažko povzdychla a odstúpila od brata. „Musíš sa pred otcom zmieniť, že dvor mi prospeje, že si tam nájdem bohatého a vplyvného manžela. Ale tak, aby neprišiel na skutočný dôvod, pre ktorý tam chcem ísť.“

Alexander sa už chystal odpovedať, keď sa spoza jedného zo stanov vynoril mladý muž v drahom oblečení – zlatou ni-

ťou vyšívanom kabátci a v bledohnedom zamatovom barete s perom.

„Sir Alexander, môj otec, pán hradu Dalkeith, si vás želá spoznať a chcel by vás presvedčiť, aby ste sa zajtra zúčastnili turnaja na počesť Margaréty Tudorovej. Čaká vás neďaleko hlavného šiatra.“

Alexandrovi stuhla tvár. „Samozrejme, vyhľadám vášho otca, len čo odprevadím sestru nazad.“

„Ak dovolíte, rád sa o to postarám sám,“ navrhol mladík.

Alexander vrhol neistý pohľad na Kirsteen, a až keď mu očami naznačila, že môže ísť, nevoľky ju nechal v spoločnosti hostiteľovho syna.

Mladík sa pred peknou šľachticnou hlboko uklonil, ani čo by bola samotná kráľovná. „Zatiaľ som nemal tú česť zoznámiť sa s vami. Som James Douglas, prvorodený syn pána tohto hradu a dedič titulu grófa z Mortanu.“

„Ja som Kirsteen MacLeodová a nie som dedičkou ničoho. Iba ak krásy po svojej matke a bystrého umu po svojom otcovi,“ dodala s úsmevom.

„Zato ste však mimoriadne zábavná,“ zasmial sa sir James.

„A to ešte nepoznáte všetky moje prednosti!“ vyhlásila a zvedavo naklonila hlavu nabok, aby si dobre obzrela svojho spoločníka.

Bol to urastený mladý muž. Zapadajúce slnko dodalo jeho prepychovému oblečeniu ešte väčšiu iskru. Modré oči mu svietili na bledej hladkej tvári s výraznými mäsitými perami. Nemohol byť oveľa starší ako ona.

„O škótskych ženách je známe, že im nechýba odvaha. Čo potom možno povedať o ženách zo škótskej vysočiny?“ zapriadol James Douglas a vzal medzi prsty prameň jej ohnivých vlasov.

Kirsteen, predstierajúc záujem o stany rozmiestnené pod hradbami Dalkeithu, urobila niekoľko krokov, aby sa šikovne vyhla jeho dotyku. „A čo sa vraví o mužoch zo škótskej nížiny?“ nadhodila hravo.

„Len toľko, že sú tými najvášnivejšími milencami,“ odvetil mladík samoľúbo.

Kirsteen potlačila úškrn. „Nič také som jakživ nepočula.“

James Douglas podišiel k stanu, ktorý si Kirsteen so záujmom prezerala, a postavil sa pred ňu. „Lepšie raz skúsiť ako stokrát počuť,“ zašepkal a podvihol obočie.

Kirsteen bojovne vystrčila bradu. „Vaše reči sú nemiestne.“

James Douglas bezstarostne pokrčil pleciami a zoširoka sa usmial. „Už som raz taký.“

Vtom za ich chrbtami zašuchotala tráva a obaja zachytili pohyb.

Neistým krokom sa k nim blížil opitý George Leslie. Pero na jeho barete sa knísalo v rytme jeho chôdze a sivými očami nehanebne hltal Kirsteeninu tvár, prsia, driek...

„James Douglas, ty podliak, patrí sa to, aby si si prisvojil najkrajší klenot hostiny iba pre seba?“ kričal na nich.

Kirsteen v duchu preklínala samu seba, že netrvala na tom, aby ju Alexander odviezol so sebou. „Ako je možné, že vás nesprevádza váš tieň sir Hay?“ snažila sa odľahčiť situáciu nevinným žartíkom.

George Leslie si sňal z hlavy baret a odhalil spotené a rednúce čierne vlasy. „Vedie s vaším cteným otcom nejaké učené reči o hviezdach.“

Ak by som nebola hlúpa, sedela by som teraz pri otcovi a počúvala učené reči sira Haya spolu s ním, pomyslela si Kirsteen. „Čo o tom sir Hay vie?“

George Leslie sa k nej priblížil na krok a James Douglas urobil to isté, akoby súperili, kto bude k nej bližšie. „Asi sa niečo o hviezdach naučil na univerzite.“

„Sir Hay je učenec?“ vyhrkla Kirsteen prekvapene a o krok ustúpila.

George Leslie pokrčil pleciami. „Ako treťorodený syn nemal Hector na výber. Buď cirkev, alebo štúdium. Vzhľadom na to, že v cirkvi by to ďaleko nedotiahol, vybral si celkom rozumne.“

Kirsteen sa im otočila chrbtom a znovu sa vybrala pomedzi stany, prezerajúc si rodové erby a znaky. Muži ju s istým odstupom nasledovali.

„Prečo si myslíte, že by to sir Hay ako cirkevný hodnostár ďaleko nedotiahol?“

„Biskupské a kardinálske úrady sa kupujú a on... nuž, povedzme, že nemôže rátať s podporou svojej rodiny,“ zasmial sa George Leslie.

Kirsteen sa prudko zvrtila a premerala si oboch mužov. Boli naozaj príťažliví, už na prvý pohľad z nich kričalo bohatstvo, no v očiach im svietilo niečo, čo sa jej ani trochu nepáčilo. „Svet potrebuje učencov!“ vyhlásila a premýšľala, ako ich presvedčí, nech ju odprevadia za otcom.

Mladý James Douglas si prekrížil ruky za chrbtom a dôverne sa k nej naklonil. „Ste taká mladučká, ešte netušíte, čo je na tomto svete skutočne dôležité.“

„A koľko rokov máte vy, James Douglas, že si trúfate považovať sa za skúsenejšieho než ja?“ sykla, maskujúc podráždenie. „Nuž, čujme, som si istá, že ma náležite poučíte o tom, čo je na svete dôležité.“

James Douglas rozťahal pery do širokánskeho úsmevu. „Svet potrebuje zlato.“

„A moc,“ doložil George Leslie.

„A napokon lásku krásnych žien,“ uzavrel James Douglas.

„Myslela som si, že hovoríme o tom, čo potrebuje svet, nie čo potrebujete vy dvaja, páni,“ prehodila provokatívne.

Obaja sa zasmiali, a keď doznel ich smiech, všetci začuli prichádzajúce kroky.

„Kirsteen, ty si stále tu?“ prekvapene zvolal Alexander. „Hľadám ťa. Myslel som, že ťa sir Douglas odprevadil k spoločnosti.“

„Práve sa k tomu s grófom Lesliem zberali, no keď si už po mňa prišiel ty...“ Kirsteen sa predrala pomedzi mužov a s nesmiernou úľavou sa chytila bratovho ramena.

Dva páry rozžiarených očí ich sledovali pri odchode.